

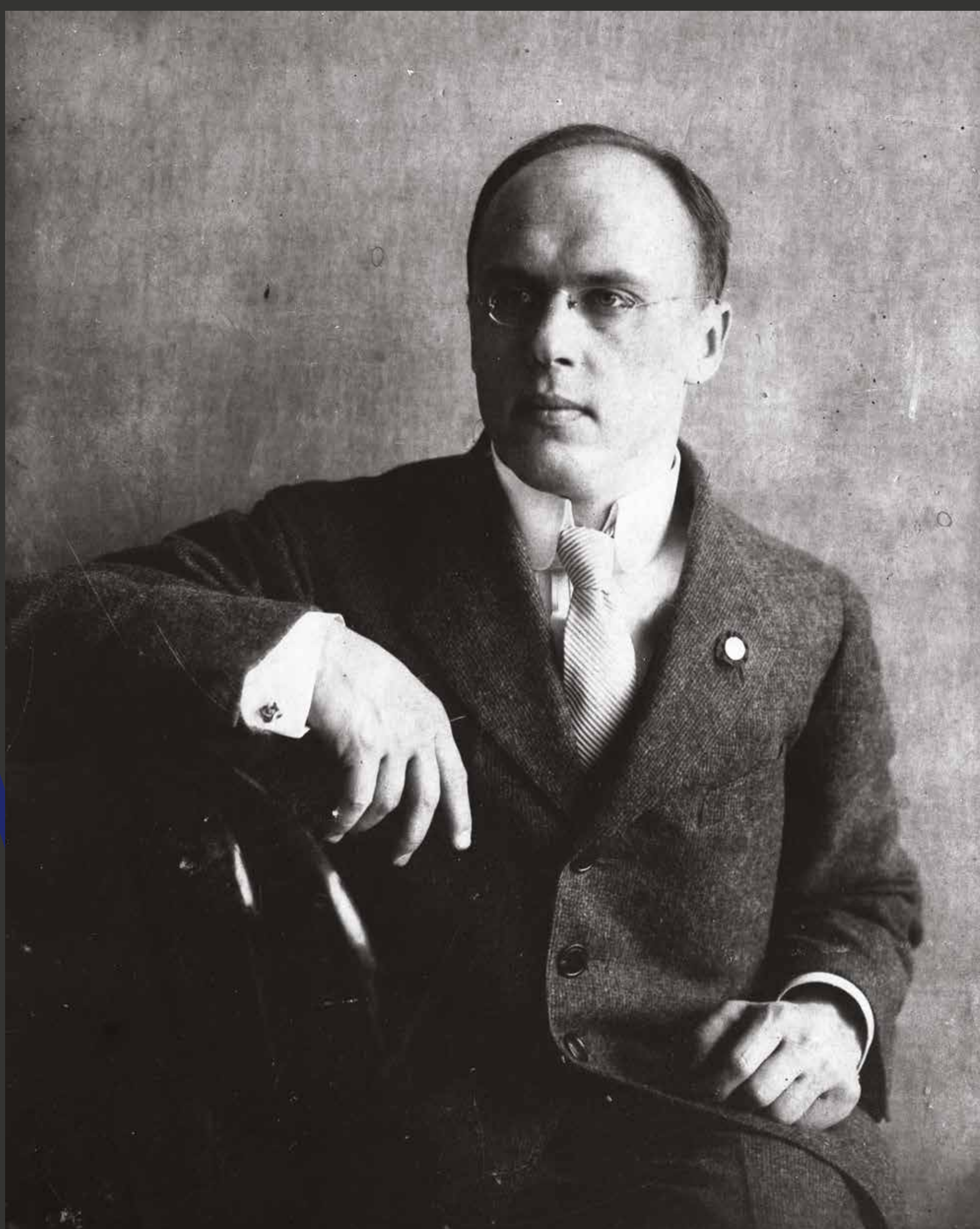
Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny imienia Fryderyka Chopina **zapoczątkowany w 1927 roku**, jest jednym z najstarszych konkursów muzycznych na świecie. W ciągu ponad dziewięćdziesięciu lat swojego istnienia doskonał swą formę oraz stworzył własną, bogatą tradycję. Liczba etapów, program, metody oceny uczestników oraz liczba przyznawanych nagród zmieniała się. To, co pozostało niezmiennie od samego początku, to zainteresowanie Konkursem wśród krytyków, mediów, pianistów, melomanów i szerokiej publiczności.

Konkurs zrodził się z potrzeby podtrzymania znajomości muzyki Fryderyka Chopina oraz utrwalenia charakterystycznej dla niego tradycji gry na fortepianie. Pomysłodawcą powołania do życia Konkursu był pedagog i pianista **Jerzy Żurawlew**. Pracując z młodymi ludźmi, obserwował ich zapał do popisów i rywalizacji – uznał więc, że turniej pianistyczny będzie najlepszym sposobem zachęcenia ich do grania Chopina. W tamtym czasie pomysł ów nie był bynajmniej oczywisty – warszawski Konkurs przez lata był **jedynym takim wydarzeniem na świecie**.

W pierwszej edycji Konkursu, która odbyła się zimą 1927 roku, wzięło udział zaledwie 26 uczestników z 8 krajów – przyjezdni pianiści nocowali i ćwiczili przed występami w prywatnych domach rodzin, które zgodziły się ich ugościć. Do drugiej edycji Konkursu wpłynęło już 200 zgłoszeń. Po trzech obiecujących edycjach (III w 1937 roku) organizację Konkursu na kilkanaście lat uniemożliwiła II wojna światowa – tradycję podjęto na nowo dopiero w roku 1949. W latach 40. i 50. Konkurs stopniowo osiągnął prawdziwie międzynarodowy poziom, zaczął odbywać się również w regularnym, pięcioletnim cyklu. W wieloosobowym, imponującym jury zasiadli laureaci poprzednich edycji – wśród nich Lew Oborin, Jakow Zak czy Imré Ungár, a także jeden z najwybitniejszych kompozytorów XX wieku, Witold Lutosławski.

Lata 60. i 70. XX wieku są już czasem pełnego rozkwitu Konkursu Chopinowskiego, potwierdzonego nazwiskami jego znakomitych zwycięzców, takich jak **Maurizio Pollini** czy **Martha Argerich**. Rok 1970 okazał się szczególnie istotny dla pianistyki amerykańskiej i japońskiej – dzięki zwycięzcy **Garrickowi Ohlssonowi** i zdobywcy II nagrody Mitsuko Uchida. Pięć lat później zatriumfowali gospodarze – **Krystian Zimerman** zwyciężył jako pierwszy Polak po dwudziestu latach. Zainteresowanie Konkursem i jego prestiż z czasem zaczęły przerastać wszelkie inne wydarzenia artystyczne związane z Chopinem. Coraz liczniejsze stawało się grono młodych pianistów ze wszystkich kontynentów. W roku 1980, podczas X Konkursu, zwyciężył Wietnamczyk **Dang Thai Son**. Spośród uczestników niezwykle silne uczucia wzbudzał pochodzący z Jugosławii Ivo Pogorelić.

Inicjator i juror konkursów,
Jerzy Żurawlew, ok.1927

Wiek XXI postawił przed Konkursem nowe wyzwania – w zmieniającej się sytuacji społecznej, kulturowej i medialnej, z którą radzić sobie muszą nie tylko organizatorzy, lecz także laureaci. Jedni i drudzy odnajdują się w niej coraz lepiej: supermedialną gwiazdą jest wygrany z 2000 roku **Yundi Li**; rozchwytywani są triumfatorzy trzech ostatnich edycji: zwycięzca XV Konkursu **Rafał Blechacz** i laureaci XVI Konkursu: **Yulianna Avdeeva**, Daniil Trifonov czy Ingolf Wunder, a także **Seong-Jin Cho** (zwycięzca w 2015 roku). Nagrania na kanale YouTube i konta na Facebooku wszystkich tych pianistów mają miliony odsłon.

Ostatni Konkurs Chopinowski, oprócz niezwykle wysokiego poziomu artystycznego, był także wyjątkowy pod względem dostępu cyfrowego – wszystkie występy można było śledzić **online w jakości Full HD** na stronie internetowej Konkursu i kanale YouTube. Kolejnym nowym zjawiskiem zaobserwowanym podczas ostatniej edycji była rewolucja w mediach społecznościowych – w samym tylko październiku wymieniono tam około 5 miliardów informacji o Konkursie.

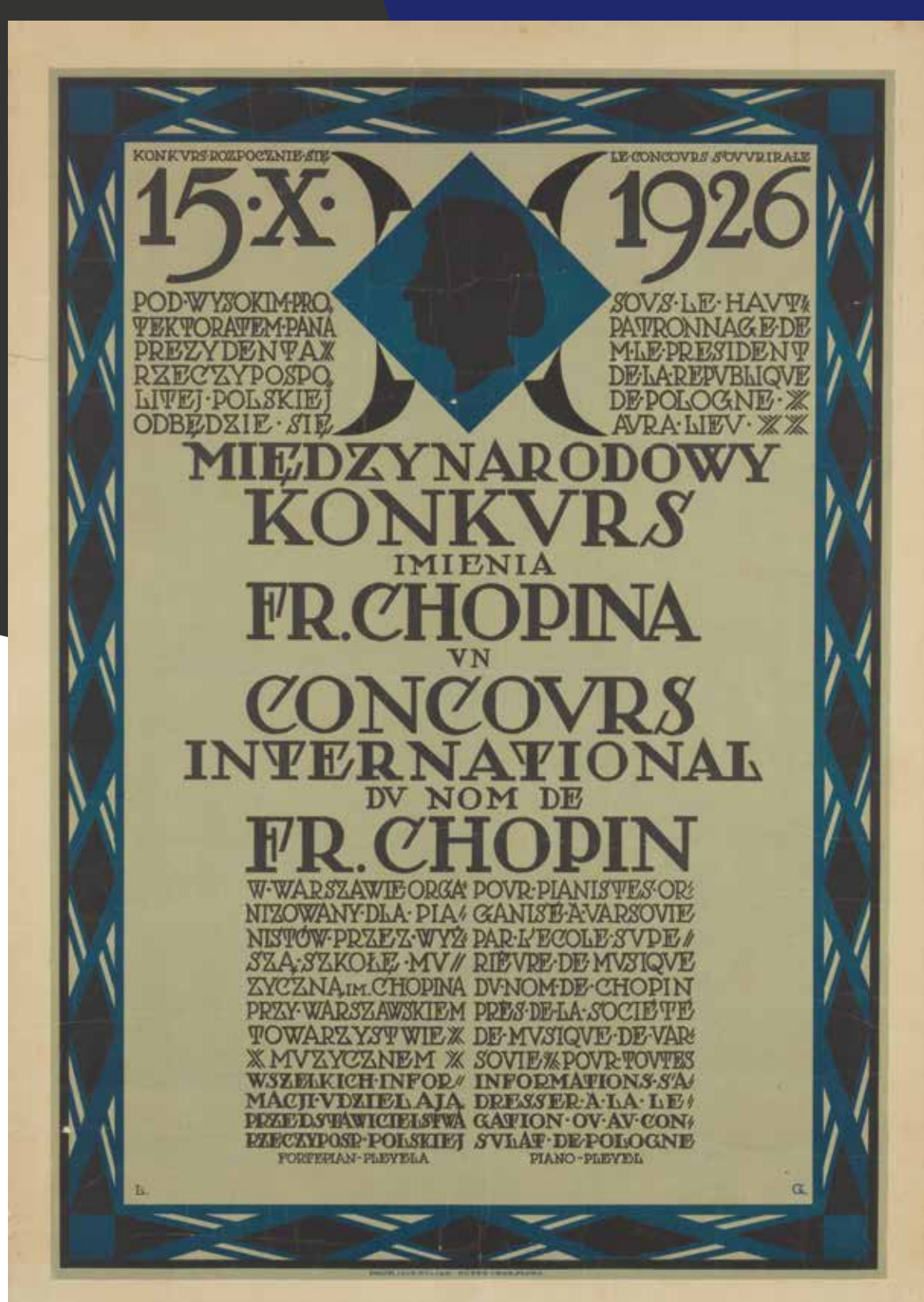

Jurorzy i uczestnicy I edycji Konkursu

I Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina odbył się na początku 1927 roku (choć pierwotnie jego rozpoczęcie planowane było na 15 października roku 1926 – dzień odsłonięcia w Łazienkach Królewskich pomnika Chopina dłuta Wacława Szymanowskiego).

Miejszem przesłuchań konkursowych stała się Sala Koncertowa Filharmonii Warszawskiej. Konkurs – który od pierwszej edycji pomyślany został jako turniej o zasięgu międzynarodowym – gościł 26 pianistów z ośmiu krajów. Wśród reprezentantów ZSRR znalazł się 20-letni wówczas Dmitrij Szostakowicz. Wysokich laurów nie zdobył, po latach jednak zyskał rangę jednego z najwybitniejszych kompozytorów XX wieku.

Konkurs okazał się sukcesem – podkreślano w recenzjach wysoki poziom uczestników i pełną emocji atmosferę rywalizacji. Nie omieszkano wytknąć organizatorom niedociągnięcia – przyjezdnym pianistom nie zapewniono sal do ćwiczeń, musieli oni zatem korzystać z instrumentów znajdujących się w prywatnych mieszkaniach, co stało się tematem żartów.

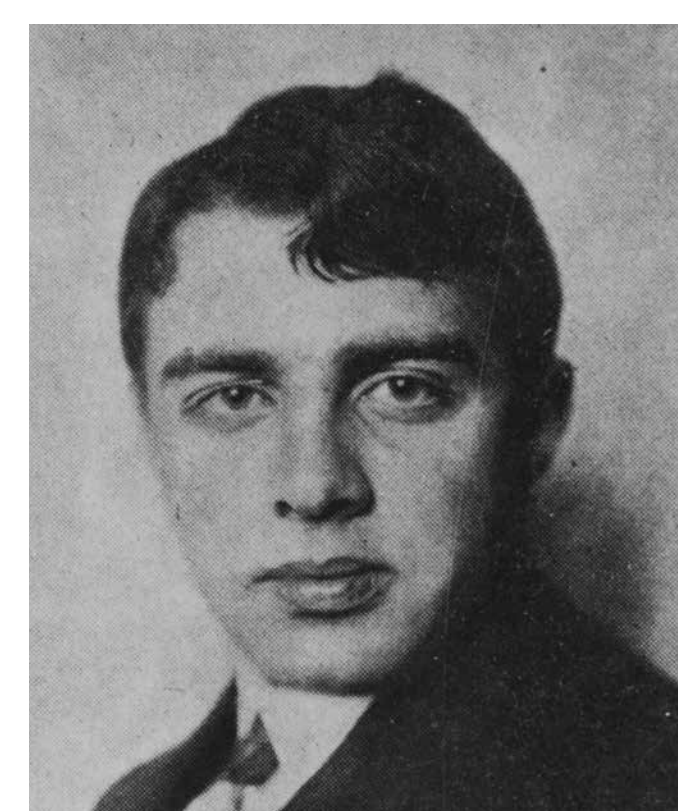

Jury konkursowe w trakcie przesłuchań

1927 : I Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 23–30 stycznia 1927
Zgłoszenia: 32
Uczestnicy: 26
Kraje: 8
Limit wieku: 28
Przewodniczący Jury:
 Witold Maliszewski

Laureaci
 I Nagroda – Lev Oborin (ZSSR)
 II Nagroda – Stanisław Szpinalski (Polska)
 III Nagroda – Róża Etkin (Polska)
 IV Nagroda – Grigory Ginzburg (ZSSR)

Lev Oborin

Uczestnicy konkursu w Filharmonii Narodowej,
od lewej: Theodor Gutman, Leonid
Sagalov, Abram Lufer, Emanuel Grossman

Bilet na przesłuchania

II Konkurs Chopinowski odbył się, zgodnie z pierwotnym zamysłem organizatorów, pięć lat po pierwszej edycji. W marcu 1932 roku zjechało do Warszawy 89 pianistów z 18 państw. Konkurs cieszył się ogromnym zainteresowaniem publiczności i przyciągnął korespondentów z różnych zakątków świata. Do prac jury zaproszono wybitne osobistości muzyczne z zagranicy. Gościem honorowym był Maurice Ravel, który podczas koncertu 11 marca prowadził wykonanie swoich utworów: *Koncertu fortepianowego G-dur* oraz *La Valse*.

Podczas finału Konkursu zdarzyła się rzecz bezprecedensowa – z powodu protestu węgierskiego pianisty Imré Ungára, który nie chciał zgodzić się na przyjęcie I nagrody ex aequo z Alexandrem Uninskim, zarządzono losowanie. Niewidomemu węgierskiemu pianiście los nie sprzyjał – Ungár otrzymał II nagrodę.

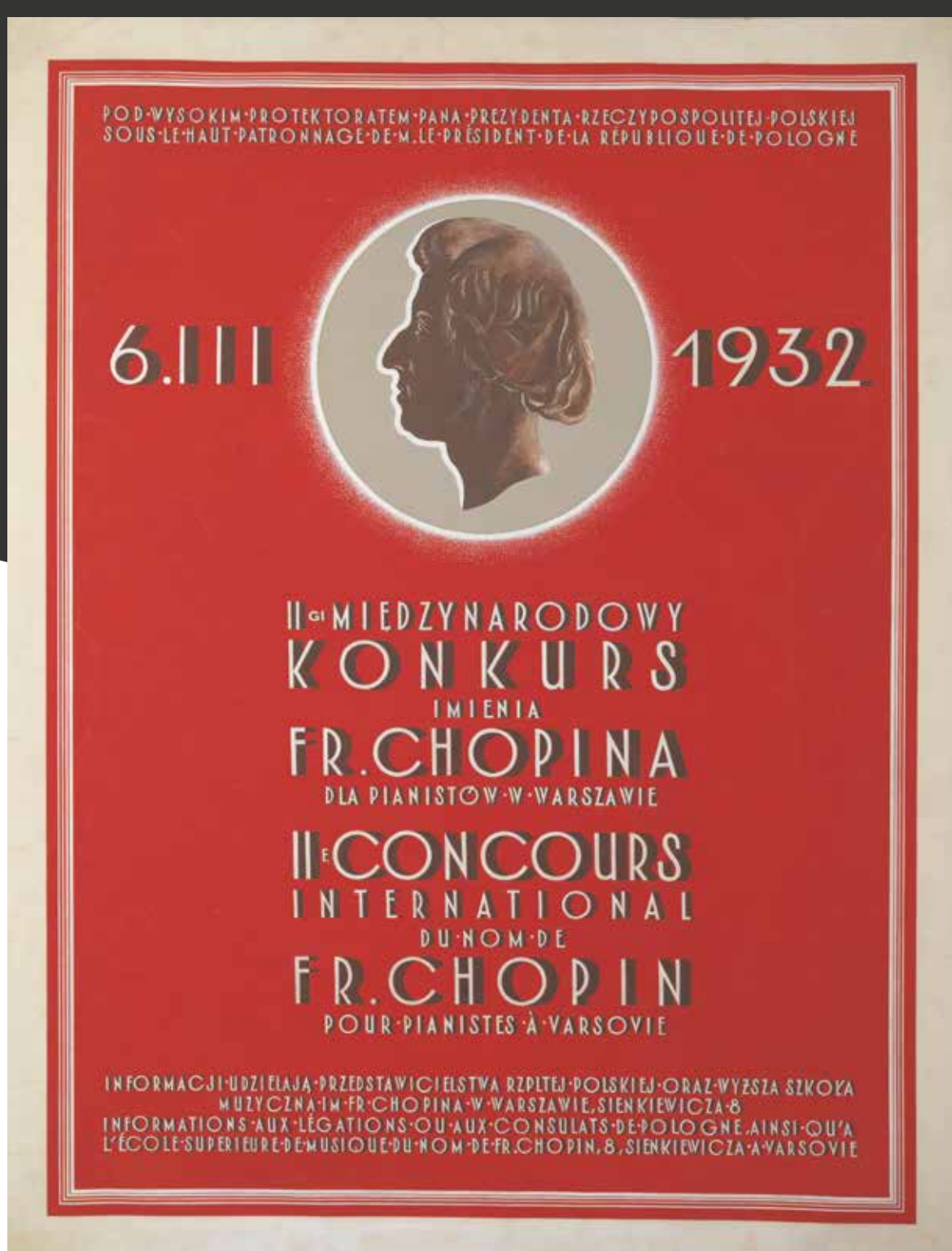
W czasie Konkursu przeprowadzono również plebiscyt na najlepszy i najbardziej popularny z fortepianów, na którym grali młodzi pianiści. Okazał się nim wyprodukowany w Wiedniu Bösendorfer.

Inauguracja Konkursu

Uczestnicy i jurorzy, fotografia pamiątkowa

1932 II Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 6–23 marca 1932
Zgłoszenia: ponad 200
Uczestnicy: 89
Kraje: 18
Limit wieku: 28
Przewodniczący Jury:
Adam Wieniawski

Laureaci
I Nagroda – Alexander Uninsky (reprezentant niezależny)
II Nagroda – Imré Ungár (Węgry)
III Nagroda – Bolesław Kon (Polska)
IV Nagroda – Abram Lufer (ZSSR)
V Nagroda – Lajos Kentner (Węgry)
VI Nagroda – Leonid Sagalov (ZSSR)

Alexander Uninsky

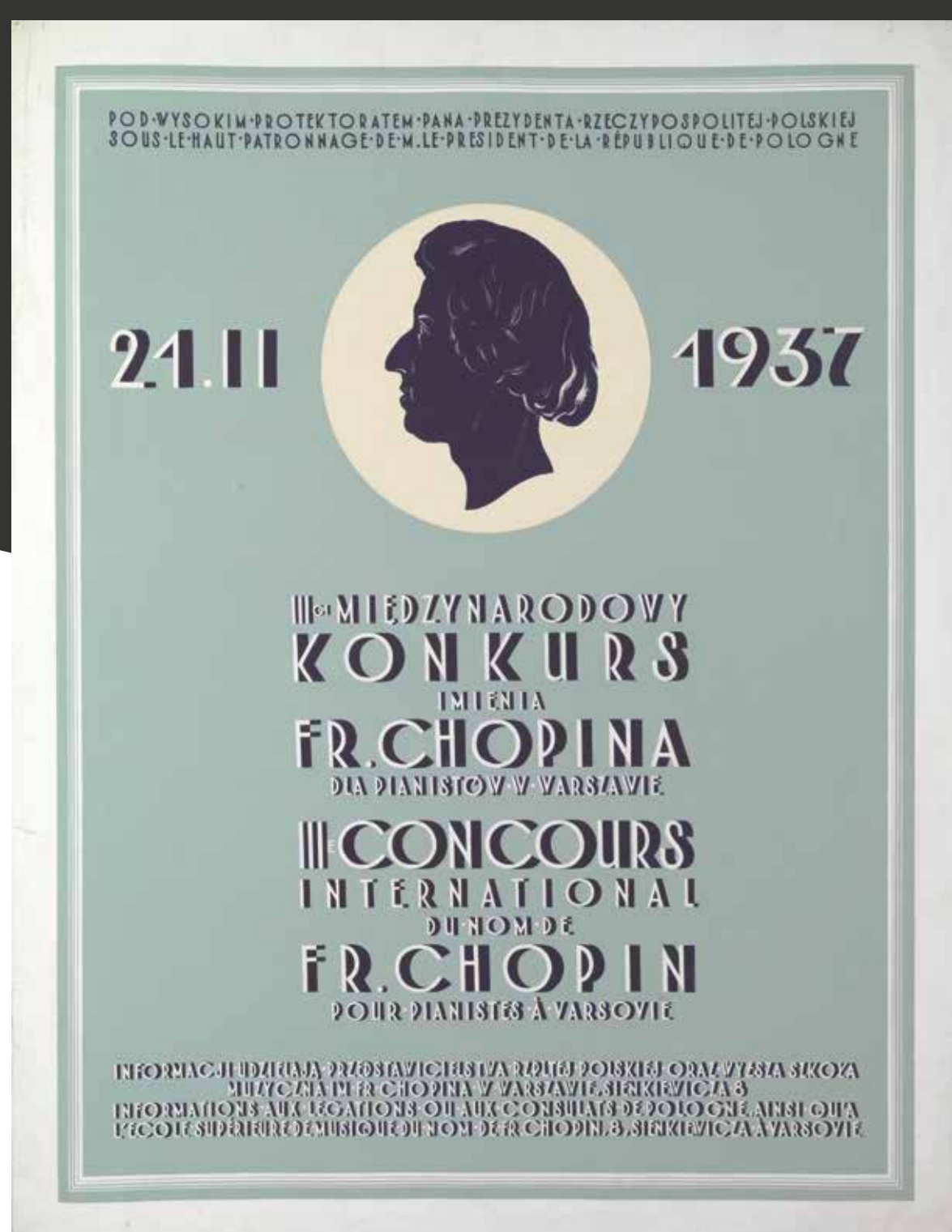
Finale Konkursu, przy fortepianie Witold Małcużyński, zdobywca III nagrody

Uczestnicy konkursu na spotkaniu z Prezydentem RP Ignacym Mościckim w Zamku Królewskim w Warszawie

Lata 30. XX wieku to czas dynamicznego rozwoju Konkursu Chopinowskiego, który przerwał nagle wybuch wojny w 1939 roku. Konkurs stał się ważnym miejscem na światowej mapie turniejów muzycznych, przyciągając największe talenty z najdalszych zakątków globu. Przyczyniło się do tego międzynarodowe jury, w którego skład wchodziły wybitne osobistości życia muzycznego, a także wsparcie instytucji państwowych – protektorat Prezydenta Ignacego Mościckiego oraz powołanie Komitetu Honorowego pod przewodnictwem Prezesa Rady Ministrów.

W 1937 Konkurs przeprowadzony został według sprawdzonej, 2-etapowej formuły. Polskich pianistów, do tej pory najliczniej reprezentowanych, czekał jednak dodatkowy etap eliminacyjny. Ostatecznie w Konkursie wystartowało 80 uczestników z 22 państw. Pianiści mieli do dyspozycji fortepiany firm: Bechstein, Bösendorfer, Pleyel oraz Steinway. Sensację wzbudziły pianistki z Japonii: Miwa Kai oraz wyróżniona Chieko Hara. Choć nie zdobyły wysokich nagród, ich gra spotkała się ogromnym uznaniem krytyków i publiczności. Były to pierwsze reprezentantki Kraju Kwitnącej Wiśni w historii Konkursu. Triumfowali, podobnie jak w poprzednich latach, reprezentanci ZSRR.

Obrady jury

1937

III Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 21 lutego–12 marca 1937

Zgłoszenia: 250

Uczestnicy: 80

Kraje: 22

Limit wieku: 16–28

Przewodniczący Jury:

Adam Wieniawski

Laureaci

I Nagroda – Yakov Zak (ZSSR)

II Nagroda – Roza Tamarkina (ZSSR)

III Nagroda – Witold Małcużyński (Polska)

IV Nagroda – Lance Dossor (Wielka Brytania)

V Nagroda – Ági Jámbor (Węgry)

VI Nagroda – Edith Pitch-Axenfeld (Niemcy)

Yakov Zak

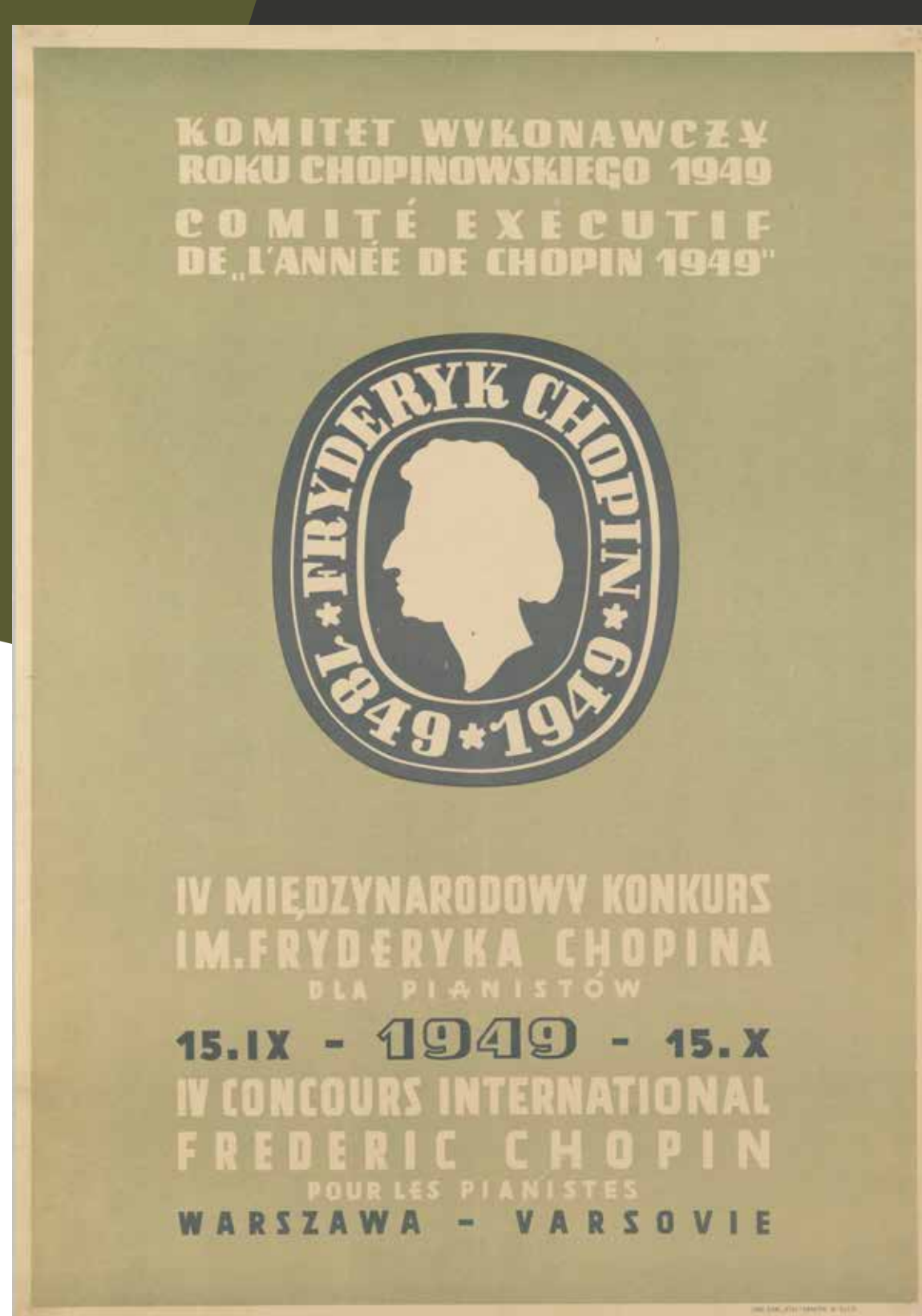
Pierwszy po wojnie Konkurs Chopinowski odbył się w 1949 roku. W związku z setną rocznicą śmierci Chopina rok ów został uchwalony Rokiem Chopinowskim. W jego ramach zorganizowany został nie tylko turniej pianistyczny, ale również konkursy kompozytorski i rzeźbiarski, wystawy stałe i objazdowe, liczne koncerty w kraju i za granicą. Zapoczątkowano też wydanie Dzieł wszystkich Chopina pod redakcją Ignacego Jana Paderewskiego. Konkurs finansowany był ze środków rządowych, podobnie jak stypendia i obozy szkoleniowe dla polskich pianistów. Młodemu muzykom zapewniono dostęp do najlepszych fortepianów, przeprowadzano próbne nagrania, a na letni kurs w Łagowie Lubuskim sprowadzono nawet Orkiestrę Filharmonii Poznańskiej, by uczestnicy kursów mogli ćwiczyć z jej akompaniamentem koncerty fortepianowe.

Inauguracja Konkursu,
Teatr Roma, przemówienie
Władysława Rudzińskiego

Były to warunki, o których polscy pianiści mogli do tej pory tylko marzyć. Nad przygotowaniem czuwała Komisja Pedagogiczna przy Ministerstwie Kultury złożona z najwybitniejszych polskich profesorów. Praca zespołowa przyniosła doskonałe rezultaty: powstała silna drużyna pianistyczna, która zagarnęła całe podium (przy czym I miejsce ex aequo zajęły Polka Halina Czerny-Stefańska i Rosjanka Bella Davidovich).

Konkurs miał trzy etapy – dodano etap eliminacyjny bez udziału publiczności (przewidziany dla kandydatów, którzy nie brali udziału w eliminacjach krajowych). W I i II etapie jury obradowało za zasłoną z drewnianych żaluzji, tak by nie widzieć grających. Uczestnicy występowali nie pod swoimi nazwiskami, lecz wylosowanymi wcześniej numerami. Był to zresztą eksperyment, który się nie przyjął i do którego nigdy już nie powrócono. Nowością w III etapie było wykonanie koncertu fortepianowego w całości (do tej pory były to tylko dwie części), podniesiono też górną granicę wieku uczestników do 32 lat. Z powodu zniszczenia gmachu Filharmonii Warszawskiej przesłuchania odbywały się w ocalałym budynku Teatru „Roma” przy ul. Nowogrodzkiej.

Eliminacje Krajowe w 1948 r. Fotografia zbiorowa jurorów,
uczestników i organizatorów konkursu

1949

IV Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 15 września
–15 października 1949
Uczestnicy: 41
Kraje: 13
Limit wieku: 16–32
Przewodniczący Jury:
Zbigniew Drzewiecki

Laureaci
I Nagroda (ex aequo) – Halina Czerny-Stefańska (Polska), Bella Davidovich (ZSSR)
II Nagroda – Barbara Hesse-Bukowska (Polska)
III Nagroda – Waldemar Maciszewski (Polska)
IV Nagroda – Georgy Muravlov (ZSSR)
V Nagroda – Władysław Kędra (Polska)
VI Nagroda – Ryszard Bakst (Polska)

Halina Czerny-Stefańska

Bella Davidovich

Fou Ts'ong,
zdobycza III nagrody

Inauguracja Konkursu
w Filharmonii Narodowej

Laureaci V Konkursu, od lewej:
Vladimir Ashkenazy, Andrzej Czajkowski,
Bernard Ringeissen, Dmitry Paperno

Rok 1955 to powrót Konkursu do odbudowanego budynku Filharmonii Warszawskiej, której nadano wówczas miano Filharmonii Narodowej. Prace budowlane i wykończeniowe trwały do ostatnich chwil przed inauguracją i z tego powodu Konkurs został przesunięty z października 1954 roku na luty roku następnego, co tym razem wyjątkowo zwiększyło przerwę pomiędzy edycjami do 6 lat. Termin inauguracji związany był teraz nie z rocznicą śmierci Fryderyka Chopina, lecz z dniem jego urodzin – według ówczesnego stanu badań: 22 lutego. Konkursy będą odbywać się zimową porą jeszcze w roku 1960 i 1965, by w 1970 powrócić do terminu jesiennego.

Uczestnikom V edycji poprzeczkę ustawiono wysoko. W każdym z trzech etapów pianista musiał zmierzyć się z obszernym programem. Wcześniej konieczne było przebrnięcie przez eliminacje. W hotelu Polonia, gdzie zakwaterowani byli uczestnicy, zainstalowano 70 fortepianów do ćwiczeń. Jury, które w konkursach przedwojennych zasiadało na estradzie, przeniesione zostało w znacznie bardziej ustronne miejsce – na balkon widowni, gdzie od tej pory ulokowane jest już tradycyjnie.

Konkurs był wielkim wydarzeniem muzycznym i towarzyskim – gościła na nim królowa belgijska Elżbieta, a w Warszawie i wielu innych miastach odbyło się 70 koncertów i 80 recitali. W pianistycznym turnieju zwyciężył reprezentant gospodarzy: Adam Harasiewicz triumf zapewnił sobie doskonałym występem w finale. Prowadzący do tego momentu Vladimir Ashkenazy na ostatnim etapie zaprezentował się słabiej i zajął II miejsce.

1955

V Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 22 lutego–21 marca 1955

Uczestnicy: 77

Kraje: 25

Limit wieku: 16–32

Przewodniczący Jury:
Zbigniew Drzewiecki

Laureaci

I Nagroda – Adam Harasiewicz (Polska)

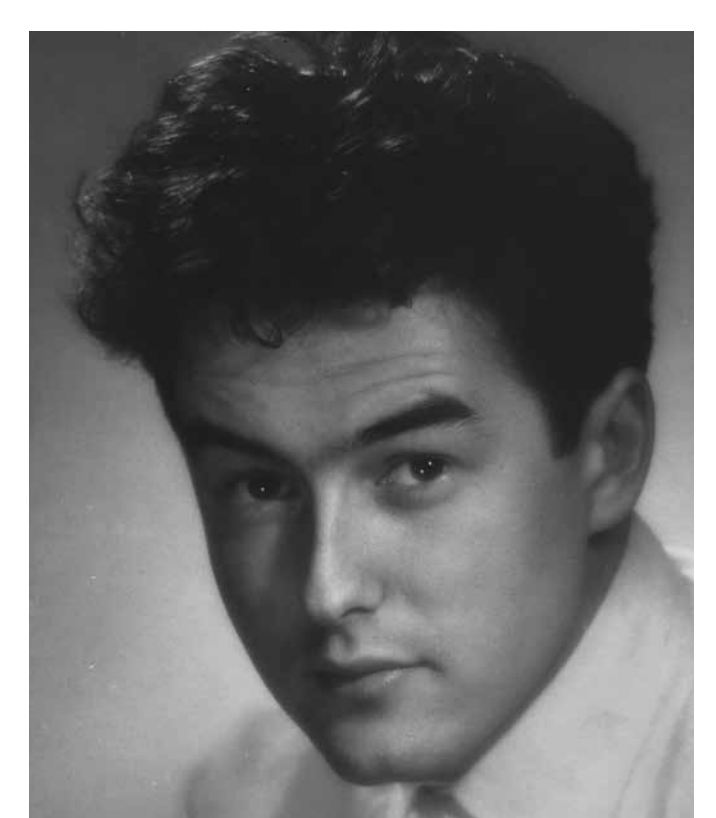
II Nagroda – Vladimir Ashkenazy (ZSSR)

III Nagroda – Fou Ts'ong (Chiny)

IV Nagroda – Bernard Ringeissen (Francja)

V Nagroda – Naum Shtarkman (ZSSR)

VI Nagroda – Dmitry Paperno (ZSSR)

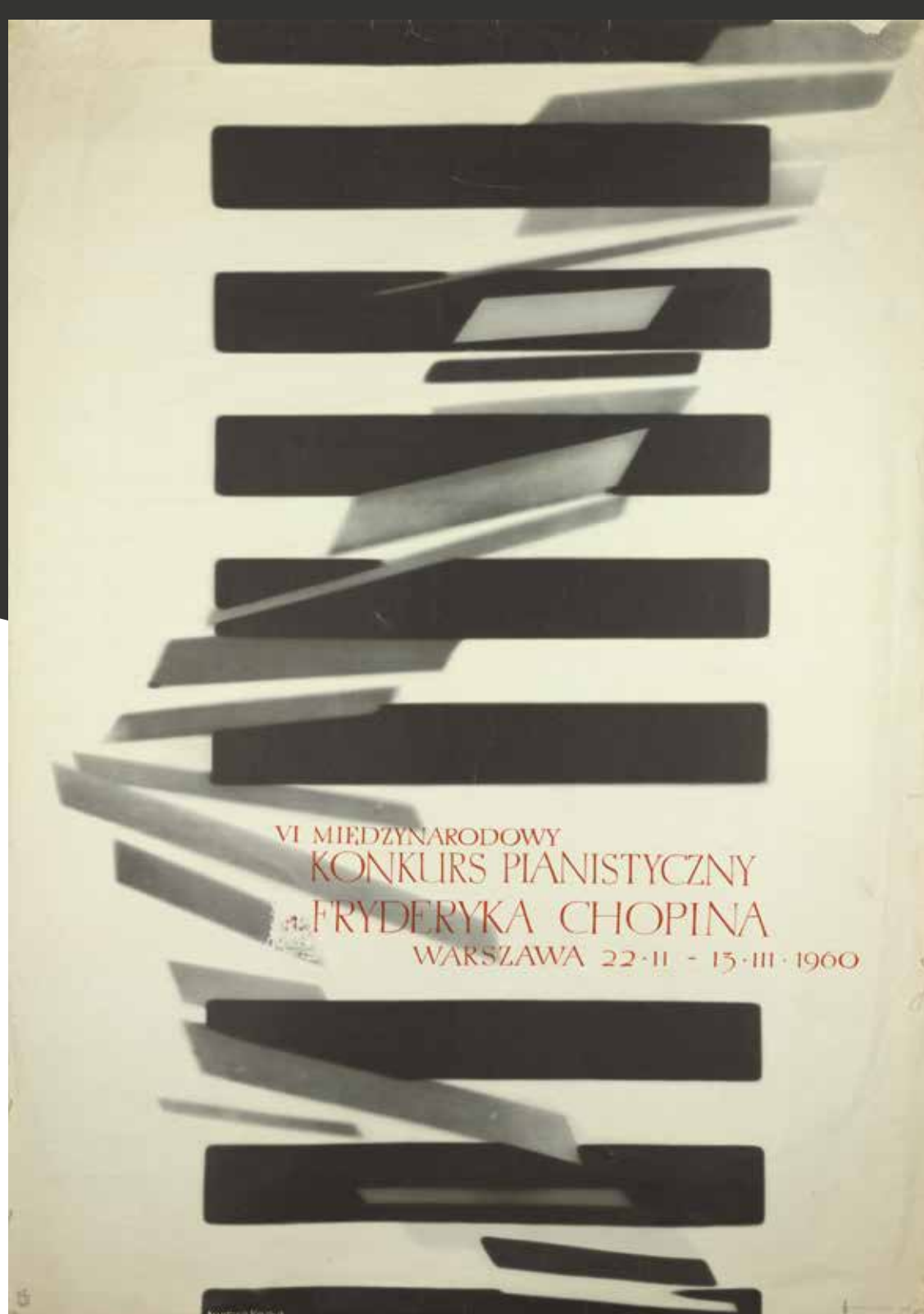
Adam Harasiewicz

Jurorzy w Filharmonii Narodowej:
Artur Rubinstein i Jerzy Żurawlew

Przesłuchania w Filharmonii Narodowej

Witold Małcużyński i Nadia Boulanger,
jurorzy VI Konkursu

VI Konkurs Chopinowski odbywał się w 150 rocznicę urodzin kompozytora. Rok 1960 został ogłoszony Rokiem Chopinowskim, a patronat nad jego obchodami objęło UNESCO. Muzyka Chopina obecna była na każdej liczącej się estradzie koncertowej.

Stefan Wysocki wspominał: „Był to konkurs, który zapoczątkował zarówno wystrój sali, jak i cały rytuał rozpoczynania wszystkich przesłuchań: przedefiniowanie przez estradę kandydatów, zaprezentowanie przez zapowiadającego programu i cała reszta, co obserwatorzy konkursów znają doskonale, a co – przez swą niezmienność – zapada w pamięć i serce”. Był to też początek wielkiej kariery 18-letniego włoskiego pianisty Maurizio Polliniego, zdobywcy I nagrody. Z grona 77 uczestników z 30 krajów tylko jego nazwisko zapisało się w historii światowej pianistyki. Ówczesny ulubieniec publiczności, obiekt ekscytacji i plotek Meksykanin Michel Block nie otrzymał żadnej nagrody. Artur Rubinstein, pełniący funkcję honorowego przewodniczącego jury, które notabene było najliczniejsze w historii Konkursu, postanowił odpowiedzieć na nastroje audytorium i przyznał Blockowi nagrodę pozaregulaminową.

Na marginesie można dodać, że Rubinstein dał się podczas Konkursu poznać jako wielki miłośnik pączków – na obrady jury dostarczali je, jak również inne słodkie specjały, najlepsi warszawscy cukiernicy. Ponoć apetyt wielkiego pianisty bił wszelkie rekordy: kilkanaście pączków w ciągu dnia nie stanowiło dla niego wielkiego wysiłku.

1960

VI Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 22 lutego– 13 marca 1960

Uczestnicy: 78

Kraje: 30

Limit wieku: 16–30

Przewodniczący Jury:
Zbigniew Drzewiecki

Laureaci

I Nagroda – Maurizio Pollini (Włochy)

II Nagroda – Irina Zaritskaya (ZSSR)

III Nagroda – Tania Achot-Haroutounian (Iran)

IV Nagroda – Li Min-Chan (Chiny)

V Nagroda – Zinaida Ignatieva (ZSSR)

VI Nagroda – Valery Kastelsky (ZSSR)

Maurizio Pollini

Otwarcie Konkursu
w Filharmonii Narodowej

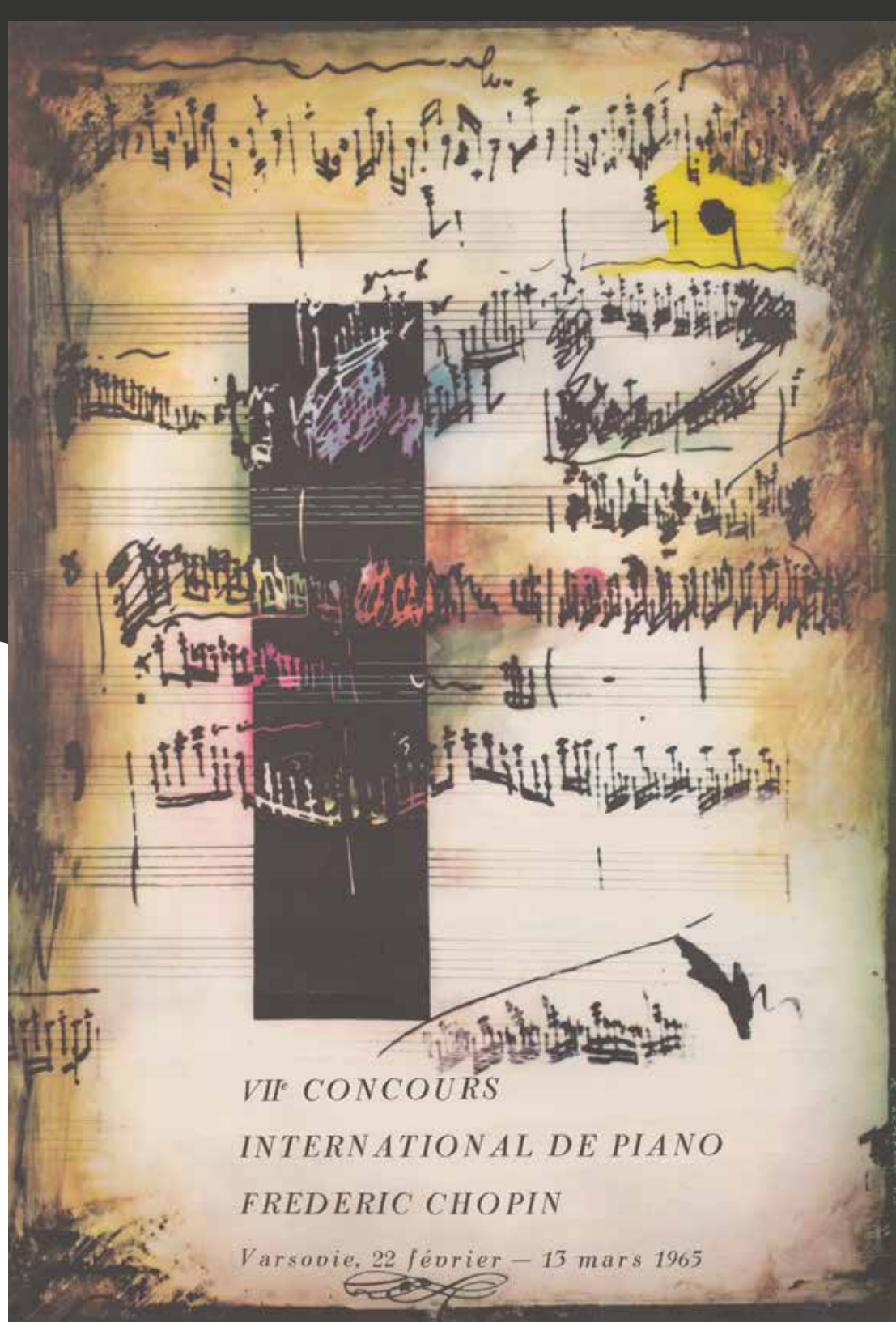
Koncert muzyki współczesnej jako inauguracja Konkursu Chopinowskiego? Tak było w 1965 roku. Zabrzmiały utwory polskich kompozytorów: Kazimierza Serockiego, Witolda Szalonka, Tadeusza Bairda i Karola Szymanowskiego. Bardzo wysoki poziom reprezentowany przez pianistów, ale również wprowadzenie dodatkowego – czwartego – etapu (od tego czasu cztery rundy stały się normą) sprawiły, że VII Konkurs określany bywa mianem „Wielkiego”. W pamięci uczestników pozostał też zapewne ze względu na szalejącą w Warszawie gripę, która zbierała żniwo zarówno wśród młodych kompozytorów, jak i jurorów.

Nagrodzonych i wyróżnionych zostało czworo pianistów z Ameryki Łacińskiej. Był to też wielki sukces nowojorskiej profesor Rosiny Lhévinne, której aż pięcioro uczniów znalazło się w gronie nagrodzonych i laureatów.

Triumfowała Martha Argerich – „czarna pantera fortepianu”, choć swój pierwszy występ rozpoczęła dość nietypowo, bo ucieczką przed wejścia na estradę. Jej tempa określano jako rakietowe, a sposób gry przyrównywano do interpretacji legendarnego Władimira Horowitza.

Przy fortepianie Arthur Moreira Lima

Posiedzenie jury

1965

VII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 22 lutego– 13 marca 1965

Zgłoszenia: 109

Uczestnicy: 76

Kraje: 30

Limit wieku: 17–30

Przewodniczący Jury:

Zbigniew Drzewiecki

Laureaci

I Nagroda – Martha Argerich (Argentyna)

II Nagroda – Arthur Moreira Lima (Brazylia)

III Nagroda – Marta Sosińska (Polska)

IV Nagroda – Hiroko Nakamura (Japonia)

V Nagroda – Edward Auer (Stany Zjednoczone)

VI Nagroda – Elżbieta Głąbówna (Polska)

Martha Argerich

Jurorzy w sali obrad

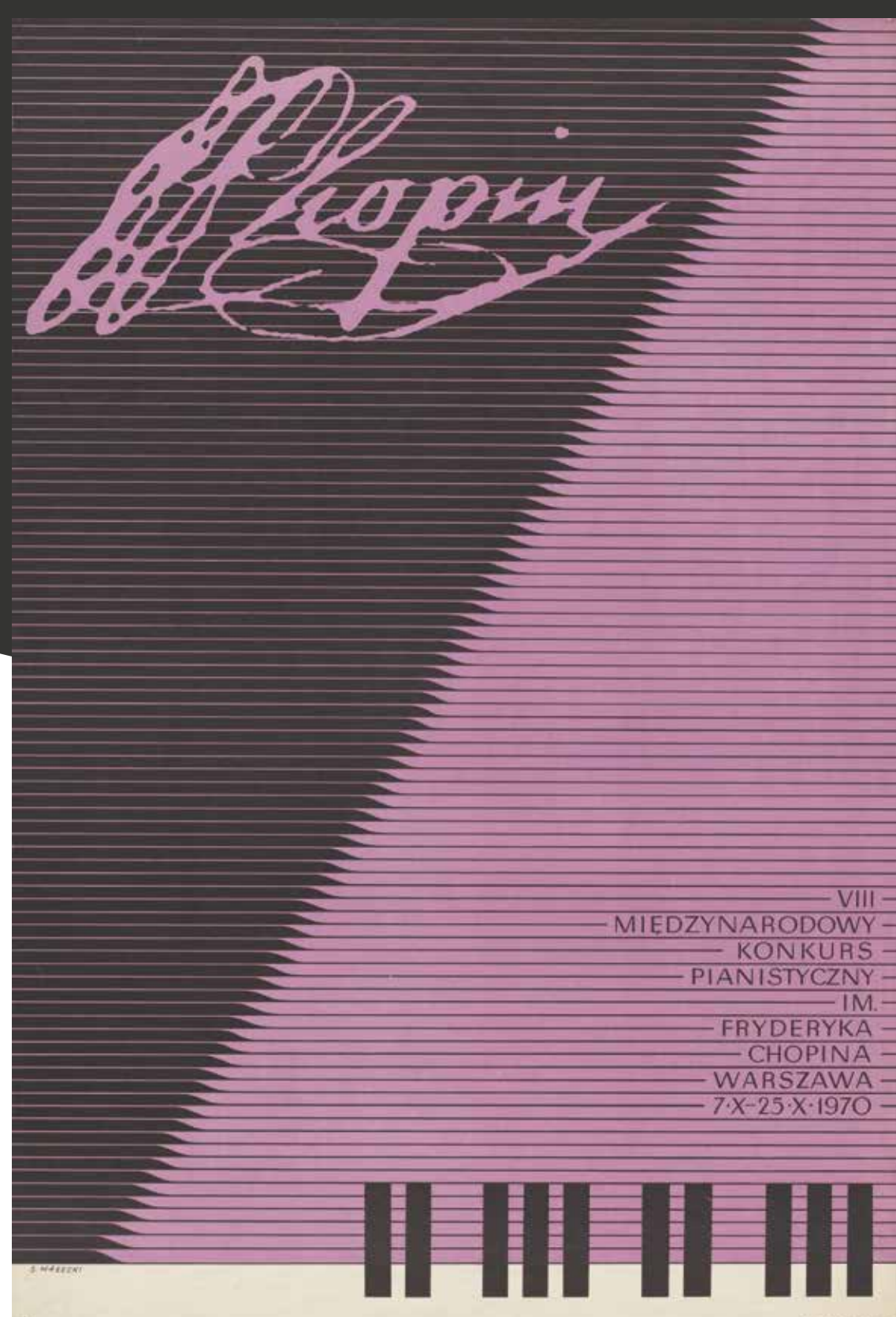
„Okazało się [...], że w lutym panuje u nas klimat zbyt różny od aury w wielu innych krajach kuli ziemskiej, skutkiem czego egzotyczni zwłaszcza kandydaci przebiegali się po przybyciu do Warszawy. Jesienią natomiast klimat bliższy jest światowej średniej” – pisał w 1970 roku Jerzy Waldorff o pomysśle przeniesienia terminu Konkursu na październik. Doświadczenia roku 1965 jednoznacznie pokazały, że Konkurs nie powinien być olimpiadą zimową, lecz co najwyżej wczesnojesienną.

VIII Konkurs to triumf szkoły amerykańskiej: zwycięstwo Garricka Ohlssona, IV nagroda Eugene’a Indjica oraz wyróżnienie dla Emanuela Axa. To też historyczny sukces pianistki japońskiej: II miejsce Mitsuko Uchidy oraz wyróżnienie Ikuko Endo.

Ogromnym zainteresowaniem cieszyły się Warszawskie Koncerty Chopinowskie w sali Teatru Rozrywki na Powiślu (dzielnica ciągnąca się wzdłuż Wisły, sąsiadująca ze Śródmieściem). Występowali tam uczestnicy Konkursu, prezentując zazwyczaj program wykonywany poprzedniego dnia podczas przesłuchań w Filharmonii Narodowej. Podczas 20 koncertów zagrali niemal wszyscy pianiści biorący udział w muzycznym turnieju. Konkurs okazał się fenomenem – ulica żyła nim, przeżywano sukcesy i porażki swoich faworytów, emocje często sięgały zenitu. Relacjonuje Waldorff: „W tych dniach całe miasto mówi tylko o grze na fortepianie i każdy taksówkarz zna się najlepiej na tym, jak trzeba wykonać finał *Sonaty b-moll*, w tramwajach i autobusach ludzie skaczą sobie do oczu w walce o swoich faworytów do nagród. Przed gmachem Filharmonii tłumy tych, co nie dostali się do środka. Czasem trzeba wzywać na pomoc milicję, ale nie zawsze to pomaga!”.

Wystawa plakatu chopinowskiego w kuluarach Filharmonii Narodowej

Mariko Hayashi w trakcie rozdawania autografów, Filharmonia Narodowa

1970

VIII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 7–25 października 1970

Zgłoszenia: 123

Uczestnicy: 80

Kraje: 28

Limit wieku: 17–30

Przewodniczący jury:
Kazimierz Sikorski

Laureaci

I Nagroda – Garrick Ohlsson (Stany Zjednoczone)

II Nagroda – Mitsuko Uchida (Japonia)

III Nagroda – Piotr Paleczny (Polska)

IV Nagroda – Eugen Indjic (Stany Zjednoczone)

V Nagroda – Natalia Gavrilova (ZSSR)

VI Nagroda – Janusz Olejniczak (Polska)

Garrick Ohlsson

Krystian Zimerman podczas występu z orkiestrą

Medal Konkursu, rewers,
II nagroda, srebro

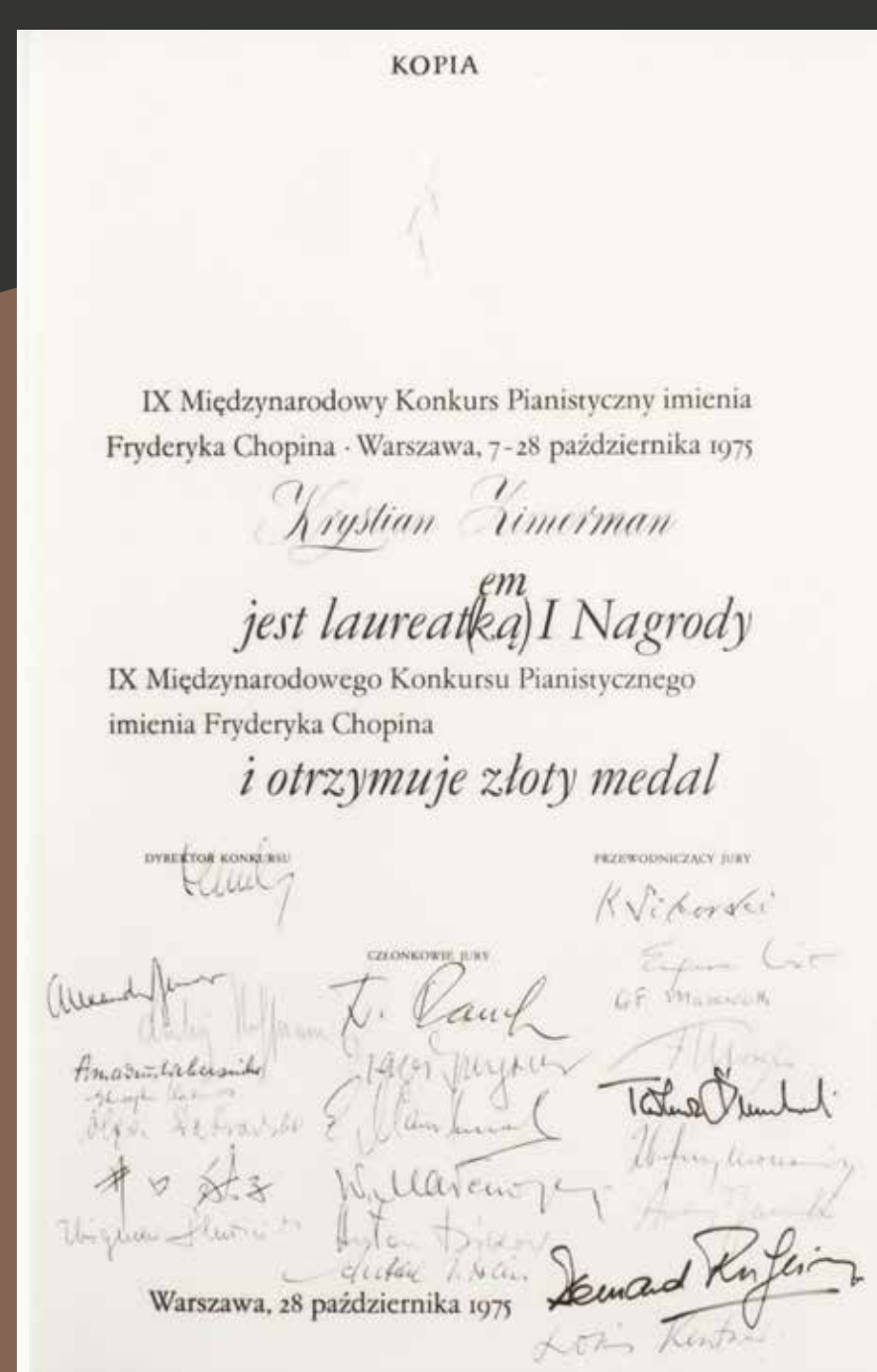
20 lat musieli czekać gospodarze Konkursu Chopinowskiego na swojego kolejnego zwycięzcę. Szczęśliwa okazała się IX edycja, w 1975 roku. Krystian Zimerman, uczeń profesora Andrzeja Jasińskiego, zapisał się w historii Konkursu jako najmłodszy zdobywca I nagrody oraz laureat nagród za najlepsze wykonanie mazurków oraz interpretację poloneza. Był też niekwestionowanym idolem publiczności. Do gry powrócili pianiści radzieccy, plasując się na kolejnych trzech miejscach (Dina Joffe, Tatiana Fedkina, Pavel Gililov).

W latach 70. utrwaliła się tradycja wykonywania w rocznicę śmierci Fryderyka Chopina – 17 października – *Requiem* Mozarta. Utwór zabrzmiał w czasie uroczystości pogrzebowych kompozytora w kościele św. Magdaleny w Paryżu w 1849 roku – w Warszawie miejscem dorocznego koncertu jest kościół św. Krzyża, gdzie spoczywa serce Chopina.

Kolejną nowością stało się wręczanie laureatom trzech pierwszych miejsc medali: złotego, srebrnego oraz brązowego. Medale według projektu Józefa Markiewicza zostały wybite przez Mennicę Państwową.

Donald A'Ryan w trakcie przesłuchań konkursowych

Dyplom Krystiana Zimermana

1975 IX Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 7–28 października 1975

Zgłoszenia: 128

Uczestnicy: 84

Kraje: 22

Limit wieku: 17–30

Przewodniczący Jury:

Kazimierz Sikorski

Laureaci

I Nagroda – Krystian Zimerman (Polska)

II Nagroda – Dina Yoffe (ZSSR)

III Nagroda – Tatiana Fedkina (ZSSR)

IV Nagroda – Pavel Gililov (ZSSR)

V Nagroda – Dean Kramer (USA)

VI Nagroda – Diana Kacso (Brazylia)

Krystian Zimerman

Hunh-Kuan Chen
uczestnik III etapu

W dobie historycznych przemian politycznych zachodzących w Polsce w 1980 roku Konkurs Chopinowski dawał Polakom rzadką szansę na oderwanie się od pełnej trosk rzeczywistości. Jubileuszowy X Konkurs cieszył się ogromnym zainteresowaniem: wzięła w nim udział rekordowa liczba 149 pianistów z 36 krajów. Najliczniej reprezentowane były Japonia oraz Stany Zjednoczone. Ze Związku Radzieckiego przybyło tym razem tylko trzech pianistów. Zaledwie jeden artysta reprezentował Wietnam – i to właśnie on sięgnął po najwyższe laury. Dang Thai Son – gdyż o nim mowa – otrzymał również nagrody za najlepsze wykonanie mazurków (ex aequo z Ewą Pobłocką), poloneza (współ z Tatianą Shebanową) oraz koncertu (również z Shebanową). Warto podkreślić, że w finale Dang Thai Son grał z orkiestrą po raz pierwszy w życiu. Rosjanie również postawili na jakość: Tatiana Shebanova zajęła drugie miejsce, Irina Petrova była natomiast szósta. Konkurs zainaugurował m.in. występ Marthy Argerich oraz Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Narodowej pod dyktando Kazimierza Korda.

Głośnym echem odbiły się w świecie poważne tarcia w gronie jury. Po I etapie opuścił jury Louis Kentner, zbulwersowany, że żaden z jego uczniów nie zakwalifikował się do następnej rundy, po III etapie natomiast, nie mogąc pogodzić się z werdyktem eliminującym z występu w finale Ivo Pogorelicia, prace jury porzuciła Martha Argerich. Zaraz po rozpoczęciu konkursu – 4 października – zmarł pomysłodawca i wielokrotny członek jury Konkursu Jerzy Żurawlew. Jurorzy wspólnie oddali hołd profesorowi w Zamku Ostrogskich, gdzie wystawiona została trumna.

Jurorzy Konkursu, 1 października 1980 r.

Ivo Pogorelic,
uczestnik III etapu

1980

X Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 2-19 października 1980

Zgłoszenia: 212

Uczestnicy: 149

Kraje: 36

Limit wieku: 17-30

Przewodniczący Jury:

Kazimierz Kord

Laureaci

I Nagroda – Dang Thai Son (Wietnam)

II Nagroda – Tatiana Shebanova (ZSSR)

III Nagroda – Arutyun Papazyan (ZSSR)

IV Nagroda – nie przyznano

V Nagroda (ex aequo) – Akiko Ebi (Japonia), Ewa Pobłocka (Polska)

VI Nagroda (ex aequo) – Erik Berchot (Francja), Irina Petrova (ZSSR)

Dang Thai Son

Laureaci Konkursu, od lewej: Marc Laforêt, Jean-Marc Luisada, Stanislav Bunin, Tatyana Pikayzen, Michie Koyama, Krzysztof Jabłoński.

Filharmonia Narodowa, publiczność przed wejściem

Uczestniczka Michie Koyama, występ z orkiestrą, dyryguje Tadeusz Strugała

Rok 1985 to debiut na Konkursie Chopinowskim marek Yamaha oraz Kawai. Uczestnicy XI Konkursu mogli wybierać spośród aż pięciu instrumentów, co w porównaniu do listy dostępnych fortepianów w poprzednich edycjach – dwóch marki Steinway oraz jednego firmy Bösendorfer (instrument fabryki Bechstein wycofano po tym, gdy podczas IX Konkursu wybrano go tylko raz) – było sporą zmianą.

Wśród sędziów nie obyło się bez kontrowersji: Fou Ts'ong, zdobywca III nagrody na Konkursie w 1955 roku, nie zaakceptował wyniku przyznającego zwycięstwo Stanislavowi Buninowi i na znak protestu nie przybył na ostatnie obrady jury oraz nie podpisał werdyktu. Bunin swoją nagrodę przekazał „młodemu pokoleniom chopinowskich adeptów”. Ministerstwo Kultury i Sztuki, zgodnie z wolą darczyńcy, zasiłowało wygraną Fundusz Rozwoju Kultury. Z XI Konkursem związane jest też zorganizowanie przez Towarzystwo im. Fryderyka Chopina I Międzynarodowego Konkursu Płytoowego „Grand Prix du Disque Frédéric Chopin”.

1985

XI Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 1–20 października 1985
Zgłoszenia: 191
Uczestnicy: 124
Kraje: 32
Limit wieku: 17–28
Przewodniczący Jury: Jan Ekier

Laureaci
I Nagroda – Stanislav Bunin (ZSSR)
II Nagroda – Marc Laforêt (Francja)
III Nagroda – Krzysztof Jabłoński (Polska)
IV Nagroda – Michie Koyama (Japonia)
V Nagroda – Jean-Marc Luisada (Francja)
VI Nagroda – Tatiana Pikayzen (ZSSR)

Stanislav Bunin

Publiczność Konkursu w oczekiwaniu na wyniki

Królowa Hiszpanii Sofia oraz Elżbieta i Krzysztof Penderecy

Kevin Kenner, laureat II nagrody

Największym zaskoczeniem XII Konkursu Chopinowskiego okazał się brak zwycięzcy. II nagrodę przyznano Kevinowi Kennerowi, który w Konkursie uczestniżył po raz drugi (w 1980 roku otrzymał wyróżnienie). Kennera nagrodzono również za najlepsze wykonanie poloneza (równoległe z Wojciechem Światałą); po raz pierwszy w historii nikt jednak nie otrzymał nagrody za wykonanie mazurków. W stworzeniu przekonujących interpretacji najwyraźniej nie pomógł pianistom nawet niespotykany dotąd wybór spośród aż siedmiu fortepianów.

Janusz Ekiert wspomina: „XII Konkurs minął bez demonstracji wielkiego zachwyty, bez wielkich kontrowersji. Młodzież nie wybrała swego idola, faworyci nie rozpalali wyobraźni. W filharmonii trudno było dostrzec błyszczące gorączkowo oczy, zapamiętane z poprzednich konkursów. Nikt z publiczności nie mdlał z wrażenia, chyba że sam pianista”. Konkurs zaszczyliły dwie koronowane głowy: królowa belgijska Fabiola oraz królowa Hiszpanii Zofia, która dokonała otwarcia wystawy „Podróż romantyczna Fryderyka Chopina i George Sand na Majorkę”.

1990

XII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 1–20 października 1990
Zgłoszenia: 220
Uczestnicy: 110
Kraje: 28
Limit wieku: 17–28
Przewodniczący Jury: Jan Ekiert

Laureaci
I Nagroda – nie przyznano
II Nagroda – Kevin Kenner (Stany Zjednoczone)
III Nagroda – Yukio Yokoyama (Japonia)
IV Nagroda (ex aequo) – Corrado Rollero (Włochy), Margarita Shevchenko (ZSSR)
V Nagroda (ex aequo) – Anna Malikova (ZSSR), Takako Takahashi (Japonia)
VI Nagroda – Caroline Sageman (Francja)

Philippe Giusiano,
laureat II nagrody (ex aequo)

Podczas XIII Konkursu Chopinowskiego rozszerzono program etapu finałowego o dodatkowy utwór z orkiestrą. Pianiści – poza koncertem – mieli wykonać: *Wariacje* na temat arii „Là ci darem la mano” Mozarta, *Fantazję na tematy polskie* lub *Rondo à la Krakowiak*. W roku 1995 po raz pierwszy pojawił się też w regulaminie zapis o konieczności załączenia do zgłoszenia kasyety wideo z nagraniem 30 minut swoich interpretacji chopinowskich.

Jury, podobnie jak pięć lat wcześniej, nie znalazło artysty, który zasługiwałby na Grand Prix. II nagrodę przyznano ex aequo francuskiemu pianiście Philippe’owi Giusiano i ulubieńcowi publiczności Alexeiowi Sultanowi. Widzący siebie w roli faworyta rosyjski pianista okazywał duże niezadowolenie z werdyktu – zbojkotował koncert laureatów; ostatecznie zdecydował się jednak wystąpić w jego powtórzeniu.

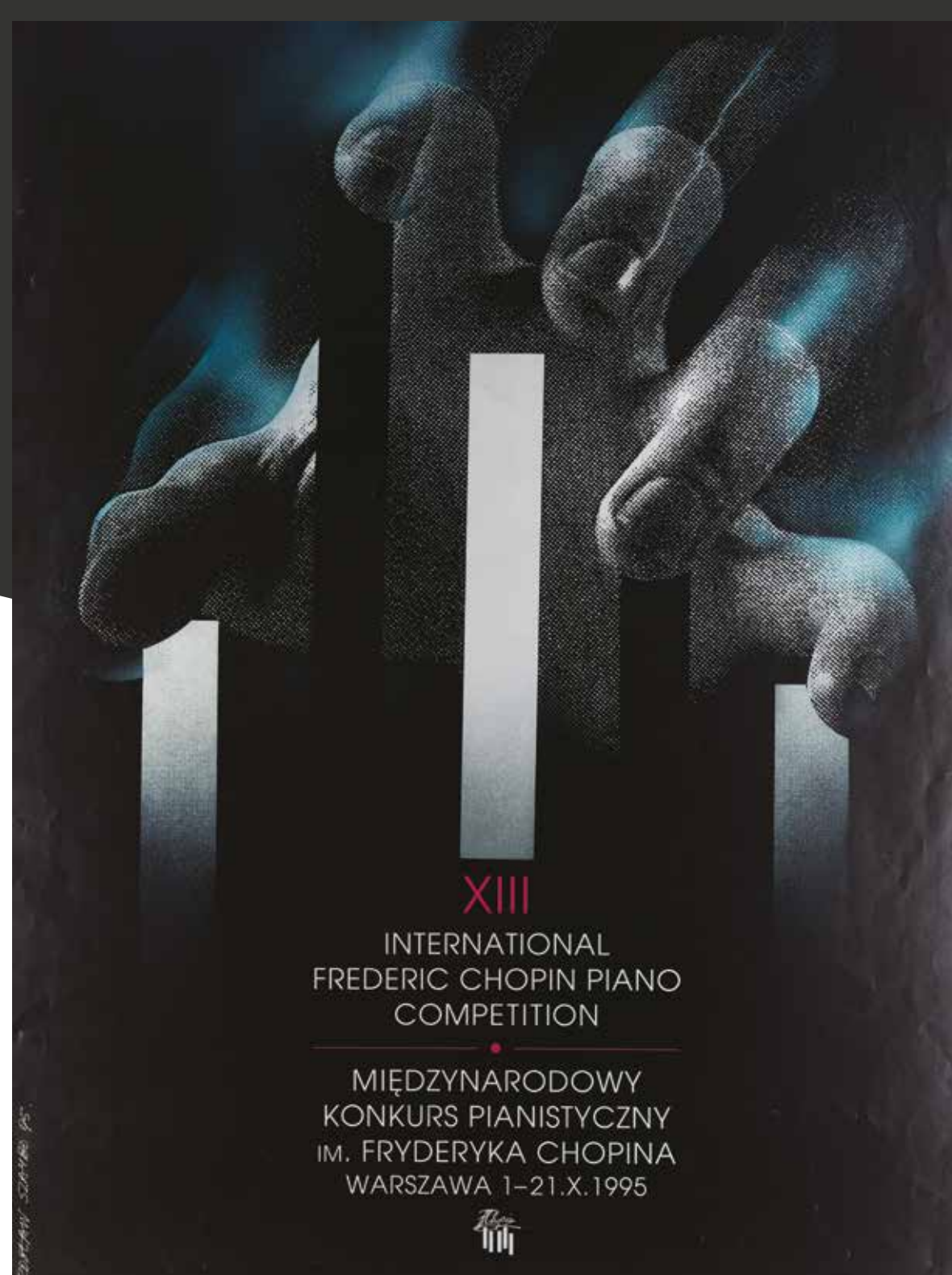
Jedyny raz w historii Konkursu nie przyznano żadnej z trzech nagród specjalnych (za najlepsze wykonanie mazurków, poloneza oraz koncertu).

Uroczystość wręczenia nagród pozaregulaminowych,
od lewej: Michał Ferber, Philippe Giusiano,
Rem Urasin, Nelson Goerner.

W trakcie przesłuchań finałowych

1995

XIII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 1–21 października 1995
Zgłoszenia: 257
Uczestnicy: 130
Kraje: 32
Limit wieku: 18–30
Przewodniczący Jury: Jan Ekier

Laureaci
I Nagroda – nie przyznano
II Nagroda (ex aequo) – Philippe Giusiano (Francja), Alexei Sultanov (Rosja)
III Nagroda – Gabriela Montero (Stany Zjednoczone)
IV Nagroda – Rem Urasin (Rosja)
V Nagroda – Rika Miyatani (Japonia)
VI Nagroda – Magdalena Lisak (Polska)

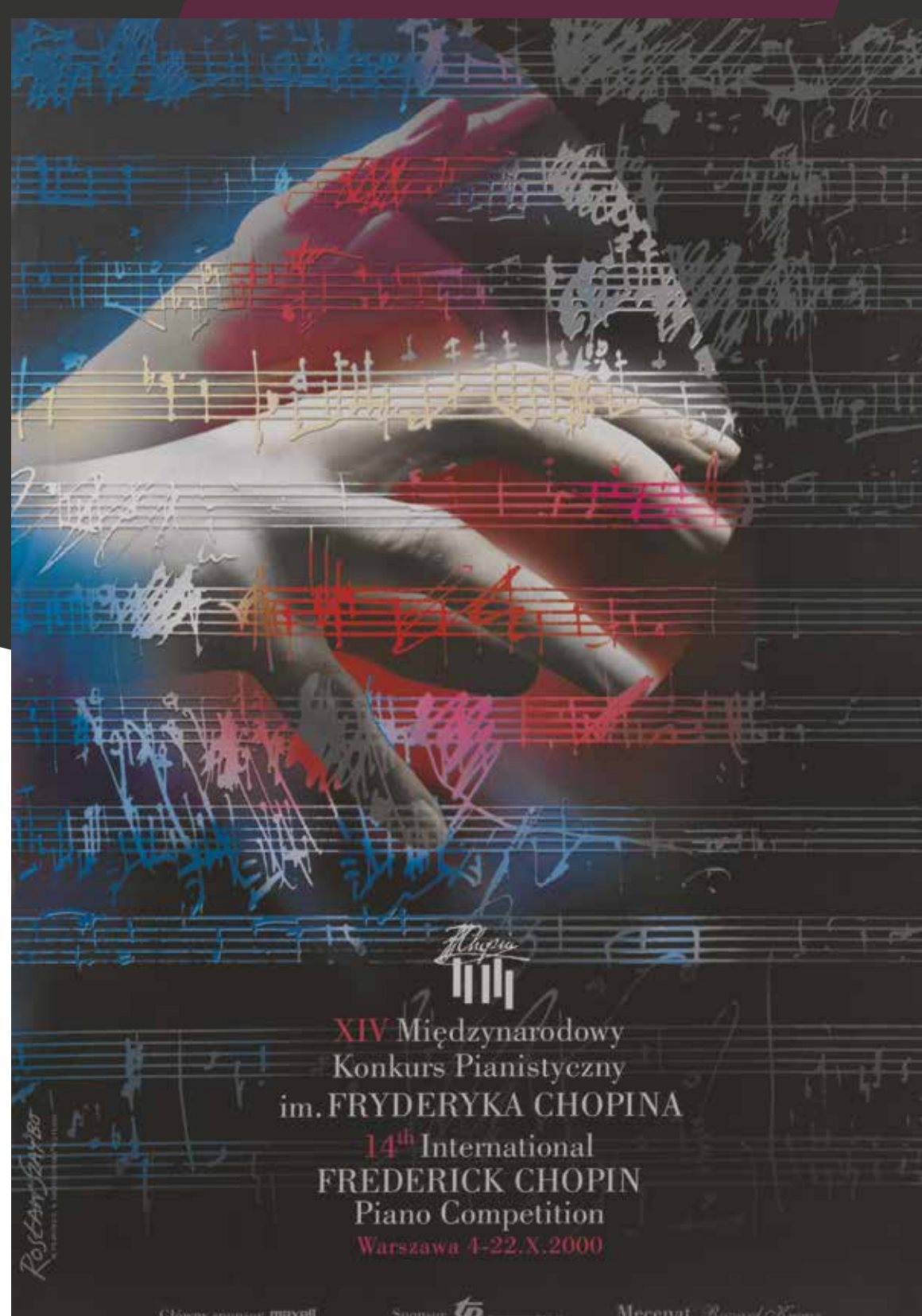
Yundi Li, laureat I nagrody

W XIV Konkursie Chopinowskim wystartowało wielu utalentowanych pianistów z Dalekiego Wschodu. Trudno jednak powiedzieć, że kalendrzowy przełom wieku XX i XXI przyniósł Konkursowi oczekiwany przełom artystyczny. Nie odnaleziono pianisty, który odczytałby zawarty w mazurkach idiom polski, nie było uczestnika, który oczarowałby stylem brillant wykonanego przez siebie koncertu. Nagrodę za poloneza otrzymało dwoje reprezentantów Chin: laureatka IV nagrody Sa Chen oraz zwycięzca Konkursu Yundi Li. Jury skłonne było po raz kolejny nie wskazywać zdobywcy pierwszej nagrody. Obawiano się jednak, że pojawią się oskarżenia o obniżanie rangi Konkursu.

Po raz kolejny okazało się, że powrót na Konkurs może zakończyć się sukcesem. Argentynka Ingrid Filter – zdobywczyni II nagrody – pięć lat wcześniej nie przeszła nawet do III etapu. Sympatię publiczności zaskarbiła sobie rumuńska pianistka Mihaela Ursuleasa. Jej nieprzeciętną osobowość doceniło też jury, przyznając artystce wyróżnienie. Nagła śmierć pianistki w 2012 roku przerwała jej doskonale rozwijającą się karierę.

Obrady jurorów

Jurorka Hiroko Nakamura udziela wywiadu

2000

XIV Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 4–22 października 2000

Zgłoszenia: 240

Uczestnicy: 94

Kraje: 25

Limit wieku: 17–28

Przewodniczący Jury:

Andrzej Jasiński

Laureaci

I Nagroda – Yundi Li (Chiny)

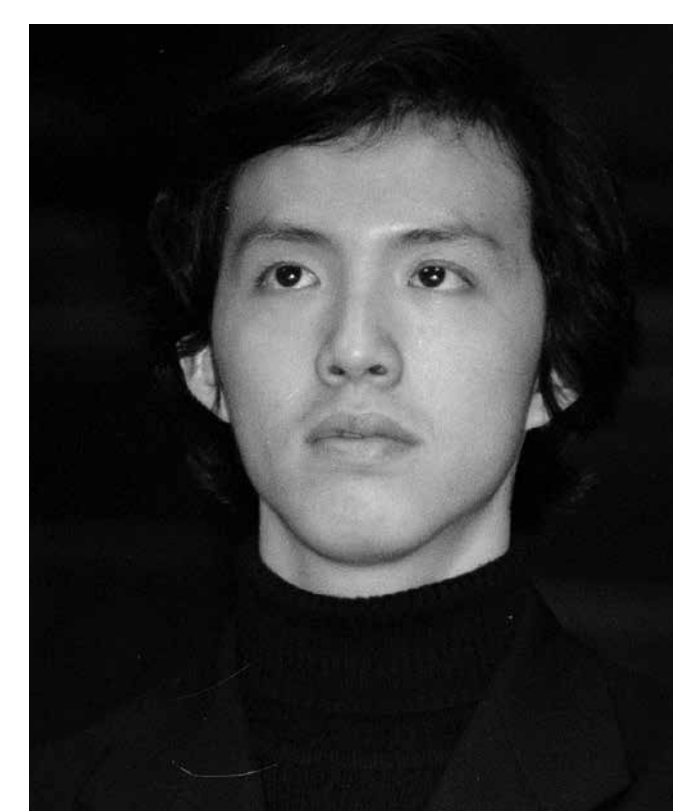
II Nagroda – Ingrid Fliter (Argentyna)

III Nagroda – Alexander Kobrin (Rosja)

IV Nagroda – Sa Chen (Chiny)

V Nagroda – Alberto Nosè (Włochy)

VI Nagroda – Mika Sato (Japonia)

Yundi Li

Kudo Rachel podczas przesłuchania finałowego, dyryguje Antoni Wit

Rafał Blechacz – z tym nazwiskiem wiążą się niezapomniane emocje XV Konkursu Chopinowskiego. Polski artysta stał się najbardziej utytułowanym pianistą w historii Konkursu, zdobywając nie tylko I nagrodę, ale też wszystkie nagrody specjalne (za najlepsze wykonanie mazurków, poloneza oraz koncertu), ponadto nagrodę ufundowaną przez Krystiana Zimermana za najlepsze wykonanie sonaty oraz nagrodę publiczności. W finale, gdy jeszcze wybrzmiewały ostatnie akordy *Koncertu fortepianowego e-moll* w wykonaniu Rafała Blechacza, na widowni wybuchła euforia. Kończąca całość orkiestra przestała być słyszalna. Werdykt był łatwy do przewidzenia.

Rafał Blechacz w otoczeniu reporterów

W regulaminie XV Konkursu pojawiło się kilka istotnych zmian: właściwy turniej poprzedzono etapem eliminacyjnym, gdyż selekcja uczestników wyłącznie na podstawie nagrania wideo okazała się zdaniem organizatorów nie w pełni miarodajna. Konkurs podzielono na trzy etapy. Uproszczono system ocen jury: zamiast oceny w punktowej skali od 1 do 25 wprowadzono głosowanie „tak” lub „nie”. Dodatkowa skala punktowa od 1 do 100 była pomocnicza. Oceny wszystkich sędziów pozostały tajne.

Konkurs po raz pierwszy był w całości transmitowany w radiu, telewizji oraz internecie.

Jury podczas przesłuchań pierwszego etapu

2005

XV Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 2-24 października 2005

Eliminacje:

Zgłoszenia: 327

Uczestnicy: 257

Kraje: 35

Konkurs:

Uczestnicy: 80

Kraje: 19

Limit wieku: 17-28

Przewodniczący Jury: Andrzej Jasiński

Laureaci

I Nagroda – Rafał Blechacz (Polska)

II Nagroda – nie przyznano

III Nagroda (ex aequo) – Dong Hyek Lim (Korea Południowa), Dong Min Lim (Korea Południowa)

IV Nagroda (ex aequo) – Shohei Sekimoto (Japonia), Takashi Yamamoto (Japonia)

V Nagroda – nie przyznano

VI Nagroda – Ka Ling Colleen Lee (Chiny, Hong Kong)

Rafał Blechacz

Daniil Trifonov w otoczeniu reporterów

Miroslav Kultyshev po występie

Ingolf Wunder, laureat II nagrody (ex aequo)

Rok 2010 był rokiem wielkiego jubileuszu 200. urodzin Fryderyka Chopina. W związku z rocznicą Chopin zaczął pojawiać się wszędzie i we wszelkich wydaniach (i przebraniach): od najbardziej autentycznych (Chopin na instrumentach z epoki) aż po wpisujące się w nurt kultury popularnej (Chopin w bluzie dresowej i ze słuchawkami na uszach).

W 2010 po raz pierwszy Konkurs organizował Narodowy Instytut Fryderyka Chopina. Powrócono do formuły 4-etapowej, na liście utworów III etapu pojawiła się *Sonata c-moll* op. 4 (możliwy był zatem wybór z wszystkich trzech sonat). Wśród dostępnych fortepianów nowością był włoski instrument marki Fazioli. W roku 2010 pojawiło się wiele (nieodłącznie związanych z Konkursem) sporów i dyskusji. Austriacki pianista Ingolf Wunder, pomimo iż w 2005 roku odpadł w II etapie, od początku XVI Konkursu zaliczany był do grona faworytów i cieszył się sympatią publiczności. Ostatecznie był drugi, a i tą nagrodą musiał podzielić się z Lukaszem Geniuśsem. I miejsce jury przyznało rosyjskiej pianistce Yuliannie Avdeeviej – czwartej kobiecie-zwycięzcy w historii Konkursu. Konkurs można było śledzić od pierwszego do finałowego etapu dzięki równoległym transmisjom: radiowej, telewizyjnej oraz internetowej.

2010

XVI Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 30 września –23 października 2010

Eliminacje:

Zgłoszenia: 353

Uczestnicy: 182

Kraje: 34

Konkurs:

Uczestnicy: 78

Kraje: 22

Limit wieku: 17–30

Przewodniczący Jury: Andrzej Jasiński

Laureaci

I Nagroda – Yulianna Avdeeva (Rosja)

II Nagroda (ex aequo) – Lukas Geniušas (Rosja/Litwa), Ingolf Wunder (Austria)

III Nagroda – Daniil Trifonov (Rosja)

IV Nagroda – Evgeni Bozhanov (Bułgaria)

V Nagroda – François Dumont (Francja)

VI Nagroda – nie przyznano

Yulianna Avdeeva

Krzysztof Książek w trakcie występu

Seon-jing Cho przymuje medal od Prezydenta RP Andrzeja Dudy

Aimi Kobayashi w trakcie występu z orkiestrą, dyryguje Jacek Kasprzyk

Kate Liu przed występem

Według zgodnej opinii obserwatorów: międzynarodowej krytyki, mediów, analityków rynku reklamowego, potwierdzonej także przez stałych uczestników wydarzeń kulturalnych, 17. edycja Konkursu Chopinowskiego swoim zasięgiem i atrakcyjnością przerosła wszystkie jego wcześniejsze wydania. Poziom artystyczny jaki prezentowali uczestnicy Jury oceniało jako bardzo wysoki. Ostatecznie na podium po raz pierwszy w historii Konkursu stanął reprezentant Korei Południowej – Seong-Jin Cho. Do grona ulubieńców publiczności zaliczali się również Kate Liu i Charles Richard-Hamelin, a przede wszystkim reprezentant Polski – Szymon Nehring, który otrzymał Nagrodę Publiczności. Na swojego faworyta można było oddać głos za pośrednictwem strony internetowej i aplikacji mobilnej. Konkurs był dostępny w całości dla każdego zainteresowanego w skali globalnej, dzięki uruchomieniu wielu kanałów transmisji takich jak strona internetowa, kanał YouTube, aplikacje mobilne oraz na smart TV, Telewizję Polską (TVP Kultura), Program 2 Polskiego Radia, Medici TV i wiele innych. Z danych Centrum Badania Opinii Społecznej wynika, że przebieg Konkursu śledziło w mediach 29% Polaków. Transmisję z Konkursu odebrało na całym świecie ponad 31 000 000 osób (w tym ok. 10 mln Polaków).

Wkrótce po Konkursie wytwórnia Deutsche Grammophon wydała nagranie zwycięzcy z wybranymi interpretacjami z trzech etapów. Wszystkie 50 000 albumów planowanych do dystrybucji w Korei zostało sprzedanych w ciągu tygodnia od premiery. Jeden z największych sklepów internetowych w Korei podał, że w tygodniu premiery albumu sprzedaż płyt z muzyką klasyczną w tym kraju wzrosła o 400% w stosunku do tego samego okresu w roku poprzednim.

2015

XVII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 1–23 października 2015

Eliminacje:

Zgłoszenia: 452

Uczestnicy: 160

Kraje: 45

Konkurs:

Uczestnicy: 78

Kraje: 20

Limit wieku: 16–30

Przewodniczący Jury:

Katarzyna Popowa-Zydroń

Laureaci

I Nagroda – Seong-Jin Cho (Korea Południowa)

II Nagroda – Charles Richard-Hamelin (Kanada)

III Nagroda – Kate Liu (Stany Zjednoczone)

IV Nagroda – Eric Lu (Stany Zjednoczone)

V Nagroda – Tony Yike Yang (Kanada)

VI Nagroda – Dmitry Shishkin (Rosja)

Seong-Jin Cho

Ostatnie chwile przed wyjściem na scenę.
Arsenii Mun – reprezentant Rosji

Ze względu na panującą na świecie pandemię wirusa SARS CoV-2 XVIII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina został przełożony o rok. Wszyscy pianiści zakwalifikowani w 2020 roku zachowali prawo do startu w 2021 roku.

Konkurs rozpoczął się 2 października koncertem inauguracyjnym z udziałem laureatów poprzednich edycji. W skład jury weszli tradycyjnie wybitni interpretatorzy muzyki Chopina, byli laureaci Konkursu, pedagodzy oraz eksperci z zakresu twórczości kompozytora. Uczestnicy mieli do dyspozycji – podobnie jak poprzednim razem – fortepiany czterech producentów: Steinwaya, Yamahy, Faziolgo i Kawai.

Obrady i głosowanie jury

Koncert laureatów w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej. Na scenie Leonora Armellini, zdobywczyni V nagrody

Już od pierwszego etapu zwracano uwagę na wyjątkowo wysoki poziom artystyczny wykonania oraz świetne przygotowanie pianistów. Dowodem uznania było bezprecedensowe wyłonienie przez jury aż ośmiu laureatów. Triumfował Bruce (Xiaoyu) Liu, reprezentant Kanady, który oczarował publiczność błyskotliwą, charyzmatyczną grą i oryginalnym doбором repertuaru. Czwartą nagrodę, wraz z Polakiem Jakubem Kuszlikiem, zdobyła ex aequo reprezentantka Japonii Aimi Kobayashi, występująca w Konkursie po raz drugi. Laureatką biorącą udział w zmaganiach konkursowych ponownie była też włoszka Leonora Armellini, która prezentowała się warszawskiej widowni już w 2010 roku. Nie wszyscy ulubieńcy publiczności zostali wyróżnieni przez jury – siedemnastoletnia Eva Gevorgyan, której nazwisko wymieniano często w gronie faworytów, musiała zadowolić się dotarciem do finału.

Środki przekazu zastosowane w poprzedniej edycji w XVIII odsłonie Konkursu zostały rozwinięte i udoskonalone technologicznie. Poza mediami konwencjonalnymi postawiono na rozbudowaną, przyjazną dla użytkownika aplikację, transmisję online w jakości 4K czy kanał w serwisie Weibo, umożliwiający emisję w Chinach. Tylko na kanale YouTube Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina zanotowano prawie 38 milionów wyświetleń materiałów dotyczących Konkursu, a w szczytowym punkcie transmisji online widzowie wysyłali ponad 20 komentarzy na sekundę! Popularne stały się też krótkie filmy w mediach społecznościowych – na Instagramie zza konkursowych kulis, a w serwisie TikTok pokazujące wydarzenie oczami dwóch żab maskotek: Frycka i Franka. Przyczyniło się to do ustanowienia kolejnych rekordowych zasięgów oglądalności, co w dobie obostrzeń pandemicznych zostało docenione przez międzynarodową publiczność.

2021

XVIII Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina

Data: 2–23 października 2021

Eliminacje:

Zgłoszenia: 502

Uczestnicy: 151

Kraje: 29

Konkurs:

Uczestnicy: 87

Kraje: 18

Limit wieku: 16–30

Przewodniczący Jury:

Katarzyna Popowa-Zydroń

Laureaci

I Nagroda – Bruce (Xiaoyu) Liu (Kanada)

II Nagroda (ex aequo) – Alexander Gadjev (Włochy/Słowenia), Kyohei Sorita (Japonia)

III Nagroda – Martin García García (Hiszpania)

IV Nagroda – (ex aequo) – Aimi Kobayashi (Japonia), Jakub Kuszlik (Polska)

V Nagroda – Leonora Armellini (Włochy)

VI Nagroda – J J Jun Li Bui (Kanada)

Bruce (Xiaoyu) Liu